

'Glansrol gaat over leugens, en over wat leugens doen met je leven.

Een pageturner eerste klas!' **VROUWENTHRILLERS** ★★★★★

LOES

DEN HOLLANDER

Glansrol

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Op de voeten van je vader kan je niets gebeuren. Je wordt opgetild en verliest het contact met de grond. Op de voeten van je vader verander je van een gewoon meisje in een prinses.

Je hoofd op de hoogte van zijn buik, je armen in de lucht om zijn handen te kunnen bereiken, je benen tot het uiterste gestrekt.

Van alle vaders op de wereld is die van jou de liefste, de mooiste, de sterkste, de veiligste.

Vooraf de veiligste.

Hij zal er altijd zijn, daar twijfel je niet aan. Hij zal altijd voor je zorgen, want je bent zijn lieveling. Hij is jouw held.

Vaders verdwijnen niet, vaders laten je niet in de steek, vaders zijn de meest betrouwbare wezens op de wereld.

*

Misschien hadden ze de cruise nooit moeten maken.

Het was een schip met twee zwembaden, diverse bars, een theater, een bioscoop, drie winkels en twee restaurants. Het leek een kleine stad op zee, een drijvend pretpark.

Een paradijs, waar je je veilig waande.

De ouders en het kind vlogen van Amsterdam naar Milaan, om daarna te worden ingescheept in Savona. Casablanca zou de eerste bestemming zijn.

‘We gaan ook naar Tenerife,’ beloofde de vader. ‘Ik heb prachtige herinneringen aan Tenerife.’

‘Wat voor herinneringen?’ wilde het kind weten.

De moeder vond dat het kind te veel vragen stelde.

Het kind was bang.

‘Vind je het niet leuk op een schip?’ vroeg de moeder.

‘Denk je dat je zult verdwalen?’ informeerde de vader.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ zeiden de ouders. ‘Je hoeft echt nergens bang voor te zijn. Wij zijn bij je. Er kan jou niets gebeuren.’

‘Ik ben bang voor die enge man,’ zei het kind.

‘Er is hier geen enge man, gekkie,’ lachte de vader. ‘Er lopen hier alleen maar leuke mannen rond, zoals ik.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat...’ De stem van de moeder klonk schrill.

‘Hou je kop,’ zei de vader.

In Casablanca maakten ze een stadsrondrit en bezochten de grootste moskee ter wereld. Het was de derde dag van de reis en het kind had de man niet meer gezien. Maar hij was op het schip, hij kon elk moment weer tevoorschijn komen.

De vierde dag waren ze op zee en de moeder en het kind zwommen urenlang in het grootste zwembad. De moeder was trots, omdat het kind al een zwemdiploma had. Ze probeerde de vader bij het zwemfeest te betrekken, maar hij bleef aan de kant zitten. Toen ze even niet opletten was hij verdwenen en het duurde uren voor hij weer tevoorschijn kwam.

De moeder was boos en weigerde met hem te praten.

Toen ze Tenerife naderden, vertelde de vader dat dit eiland vooral opviel door de contrasten. Hij legde uit wat hij daarmee bedoelde. ‘Het noorden is groen en het zuiden juist erg droog. En weet je hoe dat komt? Door de slapende vulkaan: Pico de Teide.’

Het kind wilde weten hoe een vulkaan kon slapen, maar de vader kletste door. Hij rende verbaal voor de stilte uit en het kind kon niets anders doen dan volgen.

De moeder had voortdurend een verbeterd trek om haar mond. ‘Hebben jullie ruzie?’ wilde het kind weten.

‘Ja,’ antwoordde de moeder.

‘Hou haar erbuiten,’ snauwde de vader.

Op hetzelfde moment liep de man langs. Het kind verborg haar gezicht achter de rug van de moeder.

‘Wie is die man die steeds met papa praat?’ vroeg het kind. Ze waren in Funchal, de hoofdstad van Madeira. De moeder had net voorgesteld om met de kabelbaan naar Monte te gaan, waar ze de beroemde achttiende-eeuwse kerk konden bezoeken.

‘Niemand.’

De vader liep weg. ‘Gaan jullie maar met de kabelbaan,’ riep hij. ‘Ik wil de stad bekijken.’

Het kind was verdrietig. ‘Dan is hij helemaal alleen,’ snikte ze. ‘Hij is niet alleen,’ zei de moeder.

De zevende dag waren ze weer op zee. Het was warm, de moeder waarschuwde het kind dat ze moest oppassen in de zon en zich goed moest insmeren met zonnebrandcrème. De ouders zaten samen op het dek en spraken gewoon met elkaar. Het kind kroop tegen haar vader aan en schaterde het uit toen hij haar kietelde. De vader bekeek haar met een vreemde blik in zijn ogen. ‘Wat lijkt je op je moeder,’ fluisterde hij.

‘Wat valt er te fluisteren?’ vroeg de moeder.

‘Dat is ons geheim,’ lachte de vader.

‘Dit is onze zevende dag en ik ben zeven. Het is ook zondag en ik ben op een zondag geboren,’ zei het kind.

‘Weet je dat zeven het geluksgetal is?’ vroeg de vader. ‘En zondag een geluksdag? Voor jou telt alles dubbel. Jij wordt dus later dubbel gelukkig.’

Op de zevende dag van de cruise verdween de vader.

‘Waar is hij naartoe?’ bibberde het kind. Ze kon haar stem niet in bedwang houden.

‘Hij komt wel terug,’ beloofde de moeder.

1

Hij heeft een bekend gezicht.

Terwijl Denise uitweidt over de leuke vent die ze via een nieuwe datingsite aan de haak heeft geslagen, probeert Irma erachter te komen wie de man is die oogcontact met haar maakt.

Ze kent hem ergens van.

‘Luister je wel?’ vraagt Denise.

‘Ja, ik luister. Ik weet alleen niet meer hoe de site heet waar je het over hebt.’

‘*Looking for friends*. Het is een tamelijk onnozele naam, vind ik zelf. Maar het is wel een site die is opgezet door een paar academici. En bedoeld voor academici die op zoek zijn naar nieuwe contacten.’

‘Wij hebben niet gestudeerd.’

‘Dat maakt niet uit. De mannen die ik tot nu toe heb ontmoet, wilden juist vrouwen leren kennen die een normaal gesprek kunnen voeren, in plaats van alles wat op tafel komt onmiddellijk te gaan analyseren. Vrouwen als jij en ik liggen goed in de markt. Gewone vrouwen, met hersens en zonder kapsones. Hij heet Ashwin.’ Denise gaat steeds harder praten.

‘Wie?’

‘Je luistert niet. Ik heb je net zitten vertellen dat ik een paar keer uit ben geweest met een man die veel geld heeft en er geweldig uitziet.’

‘Ik luister echt wel.’ Irma wil niet naar de man kijken die schuin achter Denise zit, maar ze doet het toch.

Hij lacht.

‘Ik moet naar het toilet. Word jij in de tussentijd eens even goed wakker?’ Denise verdwijnt.

De man staat op en loopt recht op hun tafeltje af. ‘Voor zo’n datingsite moet je wel erg wanhopig zijn, dat heb jij toch niet nodig!’

Hij heeft een mooie stem. Mooie ogen. Hij is goed gekleed. Irma voelt dat ze bloost en ergert zich. Hij steekt zijn hand uit. ‘Floran. Het is niet mijn gewoonte om wildvreemde vrouwen zomaar aan te spreken, maar jij doet iets met me.’

Ze denkt snel na. Floran? Ze hoopt dat hij niet ziet dat haar handen trillen.

Hij is het. Floran Haverkort. Het Tweede Kamerlid voor de PvdA dat een paar maanden geleden moest opstappen vanwege een seksschandaal. Hij had iets gehad met de vriendin van zijn dochter, een minderjarige vriendin. Denise ging toen nogal tekeer over deze kwestie. Ze riep steeds dat ze dergelijke viespeuken zouden moeten castreren. Dat vond Irma veel te ver gaan en ze hadden er een verhitte discussie over gekregen. Irma probeert er verder niet aan te denken.

‘Je herkent me,’ zegt hij.

‘Ja. Ik weet niet...’ Ze wil niet dat hij weggaat.

‘Mag ik je bellen?’ Zijn ogen slokken haar op. Ze krijgt de neiging zich ergens aan vast te houden. Ze wil nee zeggen.

‘Ja.’

Hij haalt een mobiele telefoon tevoorschijn en kijkt haar afwachting aan. Ze geeft hem haar nummer. Hij raakt snel en vluchtig haar wang aan. ‘Dank je wel. Niet twijfelen, ik ga je snel bellen. Het kan laat in de avond zijn. Is dat goed?’

‘Ja.’ Ze wil nog even met hem blijven praten, maar bedenkt dat Denise elk moment weer tevoorschijn kan komen. Haar vriendin moet niets in de gaten krijgen.

Floran gaat terug naar zijn tafeltje en wenkt de ober om af te rekenen. Als hij wegloopt, botst hij bijna tegen Denise op.

‘Dat is toch...’ zegt Denise, terwijl ze hem nakijkt. ‘Zie ik het

nu goed? Dat is toch die kinderverkrachter? Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat hij er in het echt best lekker uitziet. De moeite van een versierpoging waard. Maar het is misschien eerder een type voor jou.'

'Vertel eens wat meer over die nieuwe vlam van je,' probeert Irma haar vriendin af te leiden. Ze vangt Florans blik op, voordat hij de deur van het café dichtdoet. Ze wordt er warm van.

'Wat kijk jij opeens hemels,' zegt Denise.